

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3766 van 19 november 2007
in de zaak RvV X / Ilde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Joegoslavische nationaliteit, op 31 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEULEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Joegoslavische nationaliteit en dient op 6 april 2000 samen met zijn echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 15 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2001 wordt X geboren als zoon van verzoeker en zijn echtgenote.

Op 15 januari 2002 sluit de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielprocedure van verzoeker en zijn echtgenote af met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen deze beslissing dienen verzoeker en zijn echtgenote op 24 januari 2002 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 3 juli 2002 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2003 wordt X geboren als dochter van verzoeker en zijn echtgenote.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf van 3 juli 2002 van verzoeker en zijn echtgenote, wordt op 28 juni 2004 geweigerd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Tegen deze beslissing dienen verzoeker en zijn echtgenote op 29 juli 2004 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 24 november 2004 wordt X geboren als dochter van verzoeker en zijn echtgenote.

Op 1 februari 2005 vragen verzoeker en zijn echtgenote opnieuw de machtiging tot verblijf op basis van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet aan.

Op 22 december 2005 wordt de vordering tot schorsing ten aanzien van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal van 15 januari 2002 door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 153.102.

De schoonvader van verzoeker verwerft op 3 maart 2006 de Belgische nationaliteit.

Op 13 maart 2007 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en zijn drie kinderen een aanvraag tot vestiging in ten laste van zijn schoonvader en thans Belgische onderdaan, de heer F.K.

Op 30 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek.

Op 30 juli 2007 wordt het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 15 januari 2002 door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 173.748 (dit arrest is enkel ten aanzien van verzoekster).

Op 13 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenote:

Betrokkene werkt zelf en kan bijgevolg niet beschouwd worden als zijnde ten laste van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag tot vestiging werd ingediend.”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheid- en vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om inzicht te verschaffen in de financiële toestand van hemzelf en de ganse familie. Verder is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing het schoolvoorbeeld is van een standaardmotivering en geen oog heeft voor zijn persoonlijke situatie. Ten tijde van het onderzoek werd hem gevraagd te bewijzen dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag niet ten laste was van het OCMW. Hieraan gaf hij gevolg. Nu motiveert de bestreden beslissing dat hij niet ten laste is van een Belgische onderdaan, namelijk zijn schoonvader. Verzoeker meent dat dit elke zin voor redelijkheid mist. Er wordt hem verweten niet ten laste te zijn van het OCMW, doch in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002, R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002, R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke en feitelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht zal worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt dat artikel 61 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. Artikel 40 §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hem vestigen of komen vestigen”.

Uit bovenvermeld artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet volgt dat de echtgenoot van een bloedverwant in nederdalende lijn van een Belgische onderdaan die ouder is dan eenentwintig jaar zich slechts kan vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij/zij ten laste is van deze Belgische onderdaan. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoeker al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn van zijn Belgische schoonvader F.H.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij het indienen van de vestigingsaanvraag op 14 maart 2007 verzoeker werd gevraagd volgende documenten voor te leggen: bewijzen in verband met de huur van de woning, water en elektriciteit die geleverd werden door de schoonvader.

Op 30 maart 2007 preciseert de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester aan verzoeker dat hij de volgende documenten dient voor te leggen:

- het bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de aanvraag tot vestiging) niet ten laste was het OCMW
- de samenstelling van het gezin van de ascendent

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer het volgende document heeft neergelegd:

- Een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd, gedateerd 1 april 2007.

Daargelaten de vraag of verzoeker bewezen heeft in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische schoonvader, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister uit de door verzoeker overgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afleidt dat verzoeker niet beschouwd kan worden als zijnde ten laste van zijn schoonvader.

Aangezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot vestiging diende de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 61, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de vestiging te weigeren.

Uit het bovenvermelde volgt dat noch de materiële motiveringsplicht geschonden werd, noch de zorgvuldigheidsplicht, noch het redelijkheidsbeginsel.

Wat de schending van het vertrouwensbeginsel betreft laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit de schending van dit beginsel zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.